

26. nedjelja kroz godinu A

*Pokaži mi, Gospodine, putove svoje,
nauči me svojim stazama! (Ps 25,4)*

Prvo čitanje

Ezekiel 18,25-28

Ovo govori Gospodin: "Vi velite: 'Put Gospodnji nije pravedan!' Čuj dome Izraelov: Moj put da nije pravedan? Nisu li vaši putovi nepravedni? Ako li se pravednik odvrati od svoje pravednosti i stane činiti nepravdu pa zbog toga umre, umrijet će zbog nepravde što je počinio. A ako se bezbožnik odvrati od svoje bezbožnosti što je bijaše činio pa stane vršiti moje pravo i pravicu, živjet će i neće umrijeti. Jer je uvidio i odvratio se od svojih nedjela što ih bijaše počinio, živjet će i neće umrijeti."

Drugo čitanje

Filipljanima 2,1-5

Braćo i sestre! Ima li u Kristu kakve utjehe, ima li kakva ljubazna bodrenja, ima li kakva zajedništva Duha, ima li kakva srca i samilosti, ispunite me radošću: složni budite, istu ljubav njegujte, jednodušni, jedne misli budite; nikakvo suparništvo ni umišljenost, nego – u poniznosti jedni druge smatrajte višima od sebe; ne starajte se samo svaki za svoje, nego i za ono što se tiče drugih! Neka u vama bude isto mišljenje kao i u Kristu Isusu.

Evandjelje

Matej 21,28-32

U ono vrijeme: Reče Isus glavarima svećeničkim i starješinama naroda: "Što vam se čini? Čovjek neki imao dva sina. Priđe prvomu i reče: 'Sinko, hajde danas na posao u vinograd!' On odgovori: 'Neću!' No poslije se predomisli i ode. Priđe i drugomu pa mu reče isto tako. A on odgovori: 'Evo me, gospodaru!' i ne ode. Koji od te dvojice izvrši volju očevu?" Kažu: "Onaj prvi." Nato će im Isus: "Zaista,

kažem vam, carinici i bludnice pretekoše vas u kraljevstvo Božje! Doista, Ivan dođe k vama putom pravednosti i vi mu ne povjerovaste, a carinici mu i bludnice povjerovaše. Vi pak, makar to vidjeste, ni kasnije se ne predomisliste da mu povjerujete. "

Za razmišljanje

Čitamo li Bibliju pažljivo, osjećamo u Isusovim govorima i prisporobama – tako i u danas iznešenim – njegovu tajnu simpatiju za čvrste karaktere i izgrađene osobnosti, za ljude, koji se ne podlažu bezprigovorno i bezuvjetno vjerskom posluhu. Možda je Isus instinktivno osjećao, koliko nepoznatog bogatstva leži u buntovničkoj duši i koliko neotkrivenih mogućnosti još u njima leži, koji mogu voditi do pravog i dubokog preokreta i obraćenja.

Najbolji primjer za tu Božju ljubav je Knjiga o Jobu u Starom zavjetu. Koliko je Bog bio privržen tom čovjeku, uprkos ili možda zbog njegove srdžbe i njegovog predbacivanja svojem Stvoritelju. Iskreno trpljenje i ustrajnost je Bogu tisuću puta draže od svake mlakosti, poput čovjeka, koji nije ni "vruć" ni "hladan".

*Na toj liniji počiva današnja prisporoba o dva nejednaka sina. Koji je od te dvojice udovoljio očevoj volji, jasno je: ne radi se samo o **da**-riječi, nego i o **da**-djelovanju. To su odmah shvatili i veliki svećenici i starješine, Isusovi slušatelji. I mi razumijemo što je time mišljeno, na osnovu ove prisporobe koja tako jasno i direktno oslikava stvarnost. Smjer našeg života neće biti vidljiv po našim izgovorenim "Da i Amen", već po našim djelima.*

Psihologija naših dana, koja nas je, Bogu hvala, i u religijskom području oslobodila mnogih prisila, nesloboda i suženosti, kao da nam daje lakoću da zalutamo u drugi ekstrem: Može li jedan čovjek za svoje djelovanje uopće i biti odgovoran, kad je opterećen svojim nasljedstvom, svojom okolinom i svojim odgojem? Koliko se on uopće i može mijenjati, popraviti se, okrenuti se? Kako uopće može nadvladati svoju ograničenost?

Nijedan čovjek ne može biti oslobođen vlastite odgovornosti. Svakako nije svatko sposoban, u jednakoj se mjeri promijeniti, poboljšati, napraviti preokret. To Bog i ne zahtijeva od čovjeka. On i ne zahtijeva, da nam naš preokret bude olak. Ali on želi, da svatko u okviru svojih mogućnosti, čini svoje osobne korake, bili oni i ne znam kako mali. U tome je on toliko strpljiv, pomaže nam i raduje se zbog svake i najmanje promjene. I na kraju neće biti toliko važna svaka pojedinačna odluka, koliko puno više ukupna slika našeg života, koja je sačinjena iz mnogih malih odluka za ili protiv.

*Carinici su i grijешnici – neopterećeni zadovoljstvom samima sobom – relativno brzo shvatili ono najvažnije i dali se voditi pravim putem. Za prakticirajuće i javne predstavnike Crkve bilo je onda kao i "kasnije" (i danas još) teško, sumnjati o vlastitoj pravednosti. (Pogledaj zadnju rečenicu evanđelja!) Još je uvijek veoma velika vjerojatnost, da carinici i grijешnici u kraljevstvo Božje prije uđu od nas krštenih u tradicionalnoj, bogatoj Crkvi prvoga svijeta, jer mnogo više nade i budućnosti leži u obraćenicima koji kažu **ne**, nego u onima koji kažu **da**, i pri tome ostanu stajati.*

26. nedjelja kroz godinu A

*Pokaži mi, Gospodine, putove svoje,
nauči me svojim stazama! (Ps 25,4)*

Prvo čitanje

Ezekiel 18,25-28

Ovo govori Gospodin: "Vi velite: 'Put Gospodnji nije pravedan!' Čuj dome Izraelov: Moj put da nije pravedan? Nisu li vaši putovi nepravedni? Ako li se pravednik odvrati od svoje pravednosti i stane činiti nepravdu pa zbog toga umre, umrijet će zbog nepravde što je počinio. A ako se bezbožnik odvrati od svoje bezbožnosti što je bijaše činio pa stane vršiti moje pravo i pravicu, živjet će i neće umrijeti. Jer je uvidio i odvratio se od svojih nedjela što ih bijaše počinio, živjet će i neće umrijeti."

Drugo čitanje

Filipljanima 2,1-11

Braćo i sestre! Ima li u Kristu kakve utjehe, ima li kakva ljubazna bodrenja, ima li kakva zajedništva Duha, ima li kakva srca i samilosti, ispunite me radošću: složni budite, istu ljubav njegujte, jednodušni, jedne misli budite; nikakvo suparništvo ni umišljenost, nego – u poniznosti jedni druge smatrajte višima od sebe; ne starajte se samo svaki za svoje, nego i za ono što se tiče drugih!

Neka u vama bude isto mišljenje kao i u Kristu Isusu:

On, trajni lik Božji, nije se kao plijena držao svoje jednakosti s Bogom, nego sam sebe "opljeni" uzevši lik sluge, postavši ljudima sličan; obličjem čovjeku nalik, ponizi sam sebe, poslušan do smrti, smrti na križu. Zato Bog njega preuzvisi i darova mu ime, ime nad svakim imenom, da se na Ime Isusovo prigne svako koljeno nebesnikâ, zemnikâ i podzemnikâ. I svaki će jezik priznati: "Isus Krist jest Gospodin!" – na slavu Boga Oca.

Evandjelje

Matej 21,28-32

U ono vrijeme: Reče Isus glavarima svećeničkim i starješinama naroda: "Što vam se čini? Čovjek neki imao dva sina. Priđe prvomu i reče: 'Sinko, hajde danas na posao u vinograd!' On odgovori: 'Neću!' No poslije se predomisli i ode. Priđe i drugomu pa mu reče isto tako. A on odgovori: 'Evo me, gospodaru!' i ne ode. Koji od te dvojice izvrši volju

očevu?" Kažu: "Onaj prvi." Nato će im Isus: "Zaista, kažem vam, carinici i bludnice pretekoše vas u kraljevstvo Božje! Doista, Ivan dođe k vama putom pravednosti i vi mu ne povjerovaste, a carinici mu i bludnice povjerovaše. Vi pak, makar to vidjeste, ni kasnije se ne predomisliste da mu povjerujete."

Za razmišljanje

Čitamo li Bibliju pažljivo, osjećamo u Isusovim govorima i prisporobama – tako i u danas iznešenim – njegovu tajnu simpatiju za čvrste karaktere i izgrađene osobnosti, za ljude, koji se ne podlažu bezprigovorno i bezuvjetno vjerskom posluhu. Možda je Isus instinktivno osjećao, koliko nepoznatog bogatstva leži u buntovničkoj duši i koliko neotkrivenih mogućnosti još u njima leži, koji mogu voditi do pravog i dubokog preokreta i obraćenja.

Najbolji primjer za tu Božju ljubav je Knjiga o Jobu u Starom zavjetu. Koliko je Bog bio privržen tom čovjeku, uprkos ili možda zbog njegove srdžbe i njegovog prebacivanja svojem Stvoritelju. Iskreno trpljenje i ustrajnost je Bogu tisuću puta draže od svake mlakosti, poput čovjeka, koji nije ni "vruć" ni "hladan".

*Na toj liniji počiva današnja prisporoba o dva nejednaka sina. Koji je od te dvojice udovoljio očevoj volji, jasno je: ne radi se samo o **da**-riječi, nego i o **da**-djelovanju. To su odmah shvatili i veliki svećenici i starješine, Isusovi slušatelji. I mi razumijemo što je time mišljeno, na osnovu ove prisporobe koja tako jasno i direktno oslikava stvarnost. Smjer našeg života neće biti vidljiv po našim izgovorenim "Da i Amen", već po našim djelima.*

Psihologija naših dana, koja nas je, Bogu hvala, i u religijskom području oslobodila mnogih prisila, nesloboda i suženosti, kao da nam daje lakoću da zalutamo u drugi ekstrem: Može li jedan čovjek za svoje djelovanje uopće i biti odgovoran, kad je opterećen svojim nasljedstvom, svojom okolinom i svojim odgojem? Koliko se on uopće i može mijenjati, popraviti se, okrenuti se? Kako uopće može nadvladati svoju ograničenost?

Nijedan čovjek ne može biti oslobođen vlastite odgovornosti. Svakako nije svatko sposoban, u jednakoj se mjeri promijeniti, poboljšati, napraviti preokret. To Bog i ne zahtijeva od čovjeka. On i ne zahtijeva, da nam naš preokret bude olak. Ali on želi, da svatko u okviru svojih mogućnosti, čini svoje osobne korake, bili oni i ne znam kako mali. U tome je on toliko strpljiv, pomaže nam i raduje se zbog svake i najmanje promjene. I na kraju neće biti toliko važna svaka pojedinačna odluka, koliko puno više ukupna slika našeg života, koja je sačinjena iz mnogih malih odluka za ili protiv.

*Carinici su i grijешnici – neopterećeni zadovoljstvom samima sobom – relativno brzo shvatili ono najvažnije i dali se voditi pravim putem. Za prakticirajuće i javne predstavnike Crkve bilo je onda kao i "kasnije" (i danas još) teško, sumnjati o vlastitoj pravednosti. (Pogledaj zadnju rečenicu evanđelja!) Još je uvijek veoma velika vjerojatnost, da carinici i grijешnici u kraljevstvo Božje prije uđu od nas krštenih u tradicionalnoj, bogatoj Crkvi prvoga svijeta, jer mnogo više nade i budućnosti leži u obraćenicima koji kažu **ne**, nego u onima koji kažu **da**, i pri tome ostanu stajati.*